

SFS 2000:101

Utkom från trycket
den 21 mars 2000

Förordning om ändring i förordningen (1998:1000) om ändring i jaktförordningen (1987:905);

utfärdad den 9 mars 2000.

Regeringen föreskriver¹ att 17 § jaktförordningen (1987:905)² i stället för dess lydelse enligt förordningen (1998:1000) om ändring i nämnda förordning skall ha följande lydelse.

17 § Vid all jakt får hund användas för spårning eller apportering av skadat eller fällt vilt, om hunden står under förarens kontroll. Trots det som föreskrivs i 6 § första stycket jaktlagen (1987:259), får en hund som står under sådan kontroll också användas för att söka efter vilt för att hindra att viltet kommer till skada, exempelvis vid slätter, eller för annat viltvårdsändamål.

Vid jakt efter björn, lo, älg, hjort, rådjur, mufflonfår eller vildsvin skall en hund som är särskilt tränad i att spåra upp skadat vilt kunna finnas på skottplatsen inom högst två timmar från påskjutningen.

Vid jakt efter ringduva, gäss eller änder skall en hund som kan apportera eller markera nedskjuten fågel medföras. Vid jakt efter övrig fågel skall en hund som kan apportera eller markera nedskjuten fågel medföras under tiden mellan solens nedgång och en timme före solens uppgång. Skyldigheten att medföra hund gäller inte om jakten sker på snötäckt mark eller från båt i öppet vatten eller vid havskust med hjälp av vettar.

På regeringens vägnar

MARGARETA WINBERG

Hans Petterson
(Jordbruksdepartementet)

¹ Jfr rådets direktiv 79/409/EEG av den 2 april 1979 om bevarande av vilda fåglar (EGT L 103, 25.4.1979, s. 1, Celex 379L0409), senast ändrat genom kommissionens direktiv 97/49/EG (EGT L 223, 13.8.1997, s. 9, Celex 397L0049), och rådets direktiv 92/43/EEG av den 21 maj 1992 om bevarande av livsmiljöer samt vilda djur och växter (EGT L 206, 22.7.1992, s. 7, Celex 392L0043), senast ändrat genom rådets direktiv 97/62/EG (EGT L 305, 8.11.1997, s. 42, Celex 397L0062).

² Jaktförordningen omtryckt 1998:1000.

